

तदादीदिनादीध्यानमाविश्ययोगनिद्रयासुप्तानस्तिद्वियाणो जात्येन ॥ ३० ॥ ३१ ॥ इममेव सृष्टिप्रलययकारमस्मदादिष्वप्यतिदिशति प्रतिबुद्ध इति अक्षय्यं क्षेतुमशक्यं स्वतो निर्विकारस्वरूपमपि ब्रह्माजीवः क्षपाक्षये निद्रानाशे सति प्रतिबुद्धः सन् विकुरुते मायया विकारयुक्तं करोति चकारो हेत्वर्थः तस्मात् महद्भूतं अहंकारं सृजते तस्मादहंकारात् व्यक्तात्मकं वियदाद्यात्मकं मनश्च सृजते मनोमात्रमेव कालाकाशादि कंसुप्तिप्रबोधावेव च सृष्टिप्रलयावित्यर्थः तथा च श्रुतिः सयदा स्वपितितेनैव वाक्सर्वेन मित्रिः सहाप्येति चक्षुः सर्वैरूपैः सहाप्येतीत्यादिना सुषुप्तौ प्रत्यगात्मनि नामरूपप्रपञ्चप्रलयमुक्त्वा यदा प्रबुध्यते एतस्मा द्वात्मनः सर्वप्राणायथायतनं विप्रतिष्ठते प्राणेभ्यो देवादेवेभ्यो लोका इति प्रबोधे च तत एव प्राणदेवलोकशब्दिनानामाध्यात्मिकाधिदैविकाधिलौकिकप्रपञ्चानामुत्पत्तिदर्शयति ॥ ३२ ॥ इति शांति० मोक्ष० नै० भा० द्वात्रिंशदधिकद्विंशततमोऽध्यायः ॥ २३२ ॥ ॥ ४४ ॥ ननु प्राक्सिद्धमज्ञातसत्ताकं जगत्स मनस्केंद्रियसन्निकर्षात् गृह्यते ह्यस्तन एवायं घट इति प्रत्यभिज्ञायते च तत्कथं मनोमात्रमि त्याशंक्याह ब्रह्मेति मनोमहात्मनि ब्रह्मापूर्वबुद्धिः ख्यातिरीश्वरः प्रज्ञासंविच्चित्तिश्चैव सृष्टिश्च परिपठ्यते पर्यायवाचकाः शब्दा मनसः परिकीर्तिता इति स्मृते ब्रह्म महत्तत्त्वं सूक्ष्म बुद्धिः तच्चेतेजोमयं सूक्ष्म वासनमयं

रात्रिमेतावती चैव तदादौ विश्वमीश्वरः ॥ प्रलये ध्यानमाविश्य सुप्तासौऽते विबुध्यते ॥ ३० ॥ सहस्रयुगपर्यंतमहर्षद्वयगोविदुः ॥ रात्रियुगसहस्रांतांते हो रात्रिविदो जनाः ॥ ३१ ॥ प्रतिबुद्धो विकुरुते ब्रह्माक्षय्यं क्षपाक्षये ॥ सृजते च महद्भूतं तस्माद्यत्तात्मकं मनः ॥ ३२ ॥ इति श्रीमहाभारते शांतिपर्वणि मो क्षधर्मपर्वणि शुकानुप्रश्ने द्वात्रिंशदधिकद्विंशततमोऽध्यायः ॥ २३२ ॥ ॥ ४४ ॥ व्यास उवाच ब्रह्म तेजोमयं शुक्रं यस्य सर्व मिदं जगत् ॥ एकस्य भूतं भूतस्य द्वयं स्यात्वरजंगमं ॥ १ ॥ अहर्मुखे विबुद्धः स न सृजतेऽविद्यया जगत् ॥ अग्र एव महद्भूतमाशुव्यक्तात्मकं मनः ॥ २ ॥ अभिभूयेह चा विष्णुमह्यं सृजत्समानसान् ॥ दूरं गन्धुधागामिप्रार्थना संशयात्मकं ॥ ३ ॥

स एतासेजोमात्राः समभ्याददान इत्यादौ वासनानुतेजः शब्दप्रयोगात् तदेव शुक्रं बीजं विद्धीति शेषः यस्य बीजस्य एकस्य द्रव्यांतरवर्जितस्य भूतस्य जनिमतः पञ्चम्यर्थेषु यस्मादिदं जगत्भूतं उद्भूतं स्थावरं स्था स्तुनित्यं चेतेन जंगमं विना शि अनित्यं अचेतनं स्वमेव वासनमयं जगत्स मनस्येव स्थितं पूर्वपूर्वसंस्कारवशात् इदमिति ज्ञायते तदिदमिति प्रत्यभिज्ञायते चेत्यर्थः ॥ १ ॥ अहरिति अविद्येति महत्तत्त्वस्यापि कारण मुक्तं सृष्टिक्रममाहाये इति अये सर्गादौ महत्तत्त्वं भूतं उद्भूतं तदेव आशुशीघ्रं व्यक्तात्मकं वियदादिरूपं सत्स मन इत्युच्यते आशु इति सांख्याभिमतः सृष्टिक्रमो निरस्तः युगपत्सृष्टिरेव हि शास्त्रतत्त्वमिति दृष्टिस्तद्विवा दिनां घंटाघोषः ॥ २ ॥ अभिभूयेति सार्द्धं श्लोकः मनः कर्तुं अविष्मत्प्रकाशकं चिदालानं अभिभूय आहत्य मानसान् सत्स मनस्य सृजत् अविष्मानिति पाठे तु ईश्वरः मानसान् पूर्वसर्गांतेऽभिभूय उत्तरसर्गादौ व्यस्त जदिति ज्ञेयं मनः प्रथमं सिसृक्षया बहुभ्यां प्रजायेयेति श्रुतिः सिद्धया प्रार्थना रूपयाऽनेन मनसो रूपान्तरेणेति द्वितीयत्वमुक्तं विकुरुते विविधाकारां कुरुते आकाशादयः पञ्चेतिसप्तमानसाः ॥ ३ ॥